

maal er af en saadan Vigtighed, at Lovgivningsmagten ikke bør styde det fra sig over til Administrationen. Vi troe, at der bør optages Regler derfor i Loven, saaledes som Lovgivningsmagten maatte finde, at disse bør gives, og det forekommer os, at der er saameget mindre Anledning til at styde en nærmere Betegnelse af Livsstraffens Fuldbkyrdelse over til kongelig Anordning, som dette hidtil har været og endnu er en Sag, der er bestemt i den gjældende Lovgivning. Naar det oprindelige i § 10 indeholdte Forslag fik Fleerheden imod sig ved Sagens 2den Behandling, var det vistnok forskjellige samvirkende Omstændigheder, der hidførte dette Resultat, og navnlig blev det udtalt, i alt Fald fra en enkelt Side, at man var imod at indføre et nyt Henrettelsesmiddel paa en Tid, da man nærrede den Forhaabning, at Fuldbkyrdelsen af Livsstraf skulde blive bestandig sjeldnere og sjeldnere. Det vil nemlig erindres, at det i Udkastets § 10 oprindeligen var bestemt, at Livsstraf skulde fuldbyrdes offentlig ved Faldøxe, Guillotine, og denne fremmede Indretning har maasselig stødt endeel Medlemmer, hvilket saaledes har bidraget til, at det Forslag, der nu indeholdes i § 10, fik Fleerheden for sig. Vi have derfor troet at burde frasælde denne nye Indretning, Guillotinen, og istedetfor at foreslaae, at Henrettelsen skal ske ved Døje, hvilket for Dicklikket er det Gjældende. Ved denne Endring, der altsaa er flettet for at imødegaae de Stemninger, der ere udtalte fra denne enkelte Side, er det vort Haab, at man vil vende tilbage til den oprindelige § 10. Det vil fremdeles sees, at der i Forslaget under Nr. 1 er optaget den Bestemmelse, som sandtes i den oprindelige § 10, men som gik ud ved Vedtagelsen af det Forslag, der var stillet til en anden Affattelse af Paragraphen, nemlig, at naar flere skulle udstaa Livsstraf, bør Ingen af dem overvære de Andres Henrettelse. Denne Bestemmelse, troer jeg, anbefaler sig selv ved sin Humanitet, og det forekommer mig derfor, at der ingen Grund er til at udelade den af Loven. Jeg skal saaledes paa det Bedste anbefale Endringsforslaget under Nr. 1 og altsaa i Modsetning dertil fraraade ærede Medlemmer at gaac ind paa det Forslag, der er stillet under Nr. 2,

som i Realiteten svarer til, hvad der blev vedtaget ved Sagens 2den Behandling, men har en noget heldigere Redaction. — Under Nr. 9 har jeg og ligeledes flere andre Medlemmer stillet et Forslag til § 34, der principaliter gaaer ud paa en Udelabelse af og subsidiairt paa en anden Affattelse af det sidste Punktum i den nævnte Paragraph, saaledes som dette blev vedtaget ved 2den Behandling. Som det vil sees, gaaer dette Punktum ud paa, at Udbyttet af en Forbrydelse skal kunne consistere ved Dom, naar og forsaavidt det ikke behøves til Erstatning for nogen Forurettet eller til Dækning af Sagens Omkostninger; men vi have troet, at denne Bestemmelse uden Fare eller Ulempe kunde udgaae, fordi de Tilfælde, hvortil det ærede Medlem, der ved sit Forslag fik denne Bestemmelse indbragt, sigtede, ganske vist maac erkjendes kun yderst sjeldent og undtagelsesviis at ville forekomme, og da det i disse enkelte Tilfælde vistnok ikke vil forvolde store Vanskeligheder at komme til en Ordning af Sagen. I ethvert Tilfælde er det forekommet os, at Affattelsen af det paagjældende Punktum i § 34, som den nu foreligger, ikke kan siges at være heldig, og dette gjælder deels med Hensyn til Slutningsbemærkningen om, at Justitsministeriet skal bestemme, hvorledes Besøbet skal anvendes, og deels ogsaa med Hensyn til Udtrykket „Udbyttet af en Forbrydelse“, et Udtryk, som naturligtviis kan misforstaaes, idet det deels indbefatter, hvad der omhandles i Paragraphens første Deel, og deels Noget, som vel kan antages at ligge udenfor Forslagsstillerens Tanke, at det skulde indbefatte. Der er imellem den oprindelige Deel af § 34 og dens sidste Deel, som blev tilføjet ved forrige Behandling, en Forskjel, som ikke bør oversees. Den oprindelige § 34 i Lovudkastet handler om Confiscation af Gjenstande i det Offentliges Interesse, hvor det altsaa forsaavidt er ligegyldigt, hvem Gjenstandene tilhøre; de kunne tilhøre Forbrydere, men ogsaa Personer, som paa ingen Maade have nogen Skyld eller Andeel i Forbrydelsen, men ikke desto mindre kan der tænkes Tilfælde, hvori Hensynet til det Offentliges Vel kræver, at saadanne Gjenstande bringes ud af Verden, for at de ikke oftere skulle misbruges til forbryderiske Diemed.